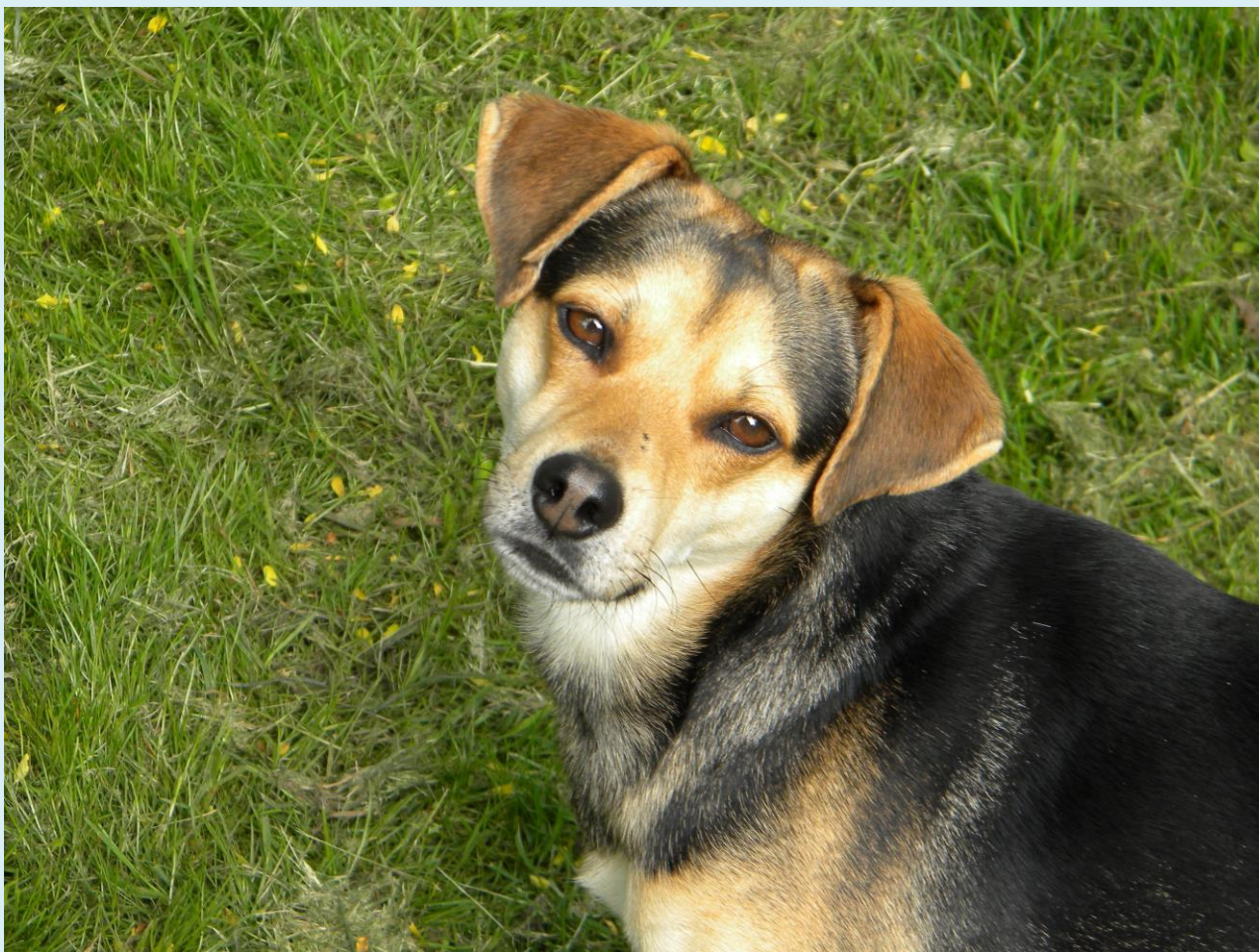


Daneček z útulku.

Měli jsme dlouhá léta fenečku Kristýnku. Bylo to nalezené štěně. Dožila se celkem vysokého psího věku -17 let. Konec byl ale smutný. Řekli jsme si klasickou větu (tu, jak jsem zjistil, říká většina pejskařů) - „už nikdy žádného psa“. No vydrželo to půl roku. Já se samosebou díval na nabídky útulků, samozřejmě nezávazně, jak také jinak, že? Jednou jsem objevil asi dvouletého pejska, který byl podobný naší fenečce. Bylo to „jen kousek“ od nás – v útulku ve Slezských Pavlovicích, tedy přes celou republiku.

Napsal jsem mail a dostal obratem od ochotného pana Schulze hezkou odpověď na moje dotazy a také fotografie. Jak jsme je s manželkou viděli, bylo rozhodnuto.



V nejbližším možném termínu jsme si udělali výlet a útulek navštívili. Ochotně nás přijali, přestože byla neděle. Útulek na nás udělal velmi dobrý dojem. Pejsek Daneček už na nás čekal ale moc se mu z útulku do auta nechtělo. Ale než jsme dojeli do Olomouce tak jsme byli kamarádi a než jsme dojeli domů, do Velešína u Českého Krumlova, byl Daneček náš. Doma už ho čekal pelíšek, plná miska a také psí kamarád Argo – což je kříženec vlčáka a haskyho, patřící našim mladým. V útulku byl Daneček na psi zvyklý, takže rychle utvořili „smečku“ a dohodli si pravidla.

Daneček si několik týdnů zvykal a učil pravidlům čistoty a základní výchově. Čistotě se celkem naučil, výchově moc ne, protože je tak milý, že když něco vyvede a je pokárán, hodí svůj psí pohled a vše je zapomenuto... Je to samosebou bytový pes, společenský pes a hlavně autopes. A raději než velké auto má malého fiátka. Tam se chodí i „zašívát“.

Jelikož rád komunikuje z očí do očí, obsadil si v kanceláři jednu polstrovanou židli vedle počítače. Tam dost často úraduje. Pelíšek má hlavně jako skladiště ukořistěných kelímků od jogurtů pantoflí, kostí a často zcela nepochopitelných předmětů.

Má rád děti, to je docela důležitá vlastnost. Jinak je to někdy pěkné torpédo a poděs.



Zejména, když někoho vítá. To si potom říkáme, jaký je krásný a hodný, když spí. Prostě miláček...

Kromě auta už také absolvoval řadu kilometrů na kole v košíku. Motorku má zatím zakázanou. Byl také u moře ale voda není jeho živel. V Alpách udělal výtržnost, když pod Grossglocknerem počůral pravou nohu soše císaře pána Františka Josefa. Asi má něco protihabzberského v genech.

Daneček je čistý voříšek, kříženec všeho možného ale přírodě se povedl. Když se u moře kamarádil s jednou německou pudlicí, na dotaz její paničky – co je Daneček za rasu – odpověděl jsem v podstatě po pravdě „Betthund“...

Danečka už máme něco přes rok. Je to kamarád, přítel i terapeut !



S pozdravem Bořivoj a Ivana Havlíčkovi + pejsek Daneček

P.S. Tento text byl napsán jako odpověď na dotaz pracovníků útulku ve Slezských Pavlovicích zajímajících se o osud pejsků, kteří byli adoptováni. Je to z jejich strany velice sympatický zájem. Dokonce zřídili i webovou stránku s osudy těchto zvířat. Je vidět, že jim na psích svěřencích opravdu záleží. Děkujeme za tento zájem !